

Zdenka – príhovor č. 5

Minulý mesiac sme mali možnosť vidieť dokument o sr. Zdenke, ktorý zachytáva jej životný príbeh spojený s jej mučením a nespravodlivým odsúdením pre pomoc pri úteku nespravodlivo odsúdených kňazov z väzenskej nemocnice. Zo strany vyšetrovacích orgánov podstúpila kruté fyzické i psychické násilie, ktoré boli nakoniec príčinou jej predčasnej smrti. Napriek tomu, Sr. Zdenka znášala tieto útrapy s obrovskou trpezlivosťou a odovzdanosťou do Božej vôle. V jej Zápisníku sa píše: „ Keby som si mala voľiť sama, nevolím si nič. Chcem len to, čo chce on, jemu s radosťou odovzdávam svoju vôľu. Po odsúdení ostala nažive už iba tri roky, v tridsiatom deviatom roku svojho života opustila tento svet. Jednou z najhodnovernejších svedkýň utrpenia sr. Zdenky sa stala pani Helena Kordová-Wildeová, ktorá sa so sestrou Zdenkou stretla vo v jednej z najprísnejších väzníc, kde sa podujala na to, aby ju ako dobrovoľníčka mohla ošetrovať po operácii. Výpovede pani Heleny majú historickú cenu. Nielen vo vzťahu k sestre Zdenke, ale aj vo vzťahu k iným osobám, ktorých totalita väznica a neľudsky týrala.

Pani Helena bola vtedajšou mocou tiež zadržaná a odsúdená do väzenia a jej manžel Alexander, ktorý bol taktiež uväznený pre kontakty s antikomunistickým občianskym hnutím väzenie neprežil. Pani Helenu Kordovú-Wildeovú po desiatich rokoch väzenia prepustili na slobodu a za zvláštnych okolností sa jej podarilo odísť so svojím synom do Anglicka, kde sa vydala za jedného z príslušníkov rodiny Wildeovcov, z ktorej pochádzal aj známy spisovateľ Oscar Wilde. Odtiaľ má to priezvisko.

Podľa slov pani Heleny práve sr. Zdenka jej svojou nesmiernou trpezlivosťou a odovzdanosťou do Božej vôle a obdivuhodnou silou znášať utrpenia vlievala do duše nádej. Pani Helena hovorí: „Vďaka nej a spomienkam na ňu som potom mohla prežiť i tie najbolestnejšie dni svojho života.“

Svoje rozprávanie o sestre Zdenke začala tým, že mala veľké šťastie, keď sa mohla vo väzení stretnúť s ňou a prežiť v jej blízkosti tri týždne vo väzenskej nemocnici na Pankráci v Prahe. Tam pani Helena vypočula od sestry Zdenky z jej života čosi, o čom sestra Zdenka pred inými nerozprávala.

„Chcem ti povedať niečo, čo som doteraz nikomu nerozpovedala a nikdy v budúcnosti nepoviem. Dôverujem ti. Len ty budeš vedieť o strašných mukách, ktoré som prežila s jeho pomocou. On, Ježiš, vždy stál pri mne, lebo moja obeta bola pre jeho meno. Preto mi aj dal nejaký čas na tomto svete, aby som mohla splniť svoj sľub: trpieť pre tých, čo sami trpeli a dať svoj život za ich život. Sľub, ktorý som dala v kaplnke pred Ukrižovaným, musí sa splniť, len tak nadobudne môj život hlboký zmysel.“

Sestra Zdenka vtedy myslela na situáciu, keď sa z nemocnice pokúsil o útek kňaz, za ktorého obetovala život. Pri zamýšľaní sa nad životom sr. Zdenky sa vynára aj iná otázka, a to: Ako je možné, že táto jednoduchá, útlá žena s bolesťami v chrbtici a inými telesnými neuhmi sa odvážila na čin, ktorý prekvapil ešte aj samu ŠTB?

Raz sestra Zdenka povedala: „Neviem, čo by som urobila, keby som raz mohla zachrániť aspoň jedného kňaza. Boh splnil jej túžbu a keď sa nej naozaj naskytla príležitosť vykonať takýto skutok, nezaváhala.

Hovorí: „ Keď sme presvedčení o svojej ničote, on, Ježiš, nám podáva ruku. A keď sa pokúsime o niečo veľké pod zámienkou horlivosti, nenecháva nás samotných. Taký je náš Pán, dáva ako Boh, ale vždy žiada pokorné srdce, chce, aby sme ho vždy a za každých okolností milovali sa stali sa obetami jeho lásky.“

Pani Helena spomína na prvé stretnutie so sestrou Zdenkou takto: „Bože môj, azda nie je mŕtva?Keď sa sr. Zdenka po operácii prebrala, upreli na ňu pohľad dve krásne, hlboké oči sfarbené dobelasa. Vraj si nepamätá, žeby sa bola dakedy stretla s krajšími očami. Bol však v nich aj smútok či práve prežívané utrpenie, ale aj výraz pokojného, takmer šťastného dieťaťa.

Pani Helenu a sr. Zdenku zbližovala modlitba. Každý deň sa modlili svätý ruženec. Pani Helena zistila, že sr. Zdenka je veľkou ctiteľkou Panny Márie.

„Sr. Zdenku po operácii liečili veľmi jednoducho, skôr primitívne, alebo skôr nijako, hovorí pani Helena.

Vyčistili jej ranu, zviazali a bolo. Nijaké utišujúce prostriedky proti bolesti, nijaké liečebné procedúry. Pre veľkú ranu, čo mala na hrudi, nemohla sr. Zdenka ani hýbať pravou rukou.

Nikdy však nerezignovala. Život mala rada, bol pre ňu darom od Pána Boha. Preto si ho vážila a jemu ho venovala s vedomím, že je to jeho majetok. Podľa nej najdôležitejším poslaním človeka je plniť Božiu vôľu, potom môže očakávať od neho aj odmenu. A nielen tam vo večnosti, ale už tu na zemi. Sestra Zdenka považovala život v utrpení za najužitočnejší. Zdôrazňovala jeho hodnotu a poukazovala na ňu slovami: „Každý deň je pre mňa krása. Ako som len rada, keď zazriem slnko, hoci odtiaľto spoza mreží na Pankráci.“ Tieto slová počula pani Helena hovoriť sr. Zdenku, keď zazrela, že sa do väzenskej cely prediera slabý slnečný lúč.

Sr. Zdenka milovala utrpenie a aj tie najbolestnejšie chvíle sa usilovala zahaliť úsmevom. Pokoj sa ustavične zračil v jej tvári a nikdy sa z nej nevytratil. Jej životným heslom bolo ustavične sa usmievať.

Keď nastal čas rozlúčky, sr. Zdenka povedala: „Helenka, nesmieme plakať! Ved' sa raz tam hore zídeme! Zanechávam ti pokoj Pána Ježiša. Mne už iba on ostáva a ten môj dlh. Ty raz budeš slobodná, ja však už nikdy. A keď sa tak stane, príd' na môj hrob a polož naň kyticu bielych ruží, veľmi ich mám rada.“

To boli posledné slová sr. Zdenky pani Helene, ktoré si natrvalo uchovala v pamäti. Odvtedy sa pani Helena so sr. Zdenkou už nestretla.

Neskôr prišiel čas, kedy sa pani Helena mohla vrátiť na Slovensko. Bolo to v roku 1994. Pani Helena za veľmi zaujímavých a dojímavých okolností našla hrob sr. Zdenky v Podunajských Biskupiciach a položila tam s dojatím biele ruže, ktoré sestra Zdenka chcela mať raz na svojom hrobe práve od nej. K tejto kytici priložila ešte jednu červenú ružu ako symbol vrúcnej lásky k Zdenke.

Hovorí: „V tej chvíli som mala pocit, že sa mi v duchu zjavila jej tvár, krásna i nežná, ale trochu smutná, a predsa ako vždy aj teraz s nepatrným pokusom o úsmev.

V ten istý deň pri sv. omši za Zdenku v kaplnke sestier v Podunajských Biskupiciach keď pristupovala k sv. prijímaniu zacítila pani Helena Zdenkinu blízkosť. V duchu vyriekla tieto slová: „Moja drahá, zmučená sestra. Bolo mi veľkou ctou podať ti dúšok vody, navlhčiť stuhnuté pery, pohladať chladné, voskové ruky, keď ťa priniesli z operačnej sály do väzenskej cely. Kľáčiac tu pred bohostánkom som presvedčená, že si tam v nebesách po Ježišovej pravici. Prihováraj sa za náš ľud i za mňa. Ved' si jednou z nás, vyšla si spomedzi nás. A pomáhaj všetkým, čo chcú čestne slúžiť Cirkvi i národu! Sestra Zdenka, oroduj za nás!“

Adorácia:

1. Meditácia zo Zapisníka sr. Zdenky – Usmievaj sa!
2. Pieseň S úsmevom
3. Litánie k bl. Zdenke